

[Bomholt.]

Endvidere må jeg protestere mod det ærede medlem hr. Rastings fortolkning, gående ud på, at der er forskel på en parlamentarisk kommission og en kommission, nedsat af regeringen. Nej, begge kommissioner arbejder efter nøjagtig de samme parlamentariske regler. Der nedsættes underudvalg, og disse underudvalg må aflevere deres materiale plus konklusioner til plenum, hvorefter plenum træffer afgørelse af, hvorledes disse ting videre skal behandles, og hvorledes en betænkning til sidst skal formes, eventuelt gennem et redaktionsudvalg. Seminarikommissionen var f. eks. en regeringskommission. Ville det ikke have set underligt ud, om ministeren, inden seminarikommissionen var færdig med sit arbejde, pludselig her i tinget havde fremsat forslag til lov om seminarernes ordning? Der kan ikke føres en effektiv argumentation på den linie. Det er forkert, når den højtærede minister mener, at en minister kan handle fuldkommen vilkårligt med en regeringskommission, at man når som helst kan give den et tillægskommissorium. Ja, det kan man måske, men det har vi ikke set. Videnskabskommissionen har ikke fået noget tillægskommissorium, der udtaler, at den ikke skal beskæftige sig med dette spørgsmål.

Jeg føler tilfredshed ved, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen også har fremsat kritik af behandlingsformen. Det ærede medlem hr. Himmelstrup har ikke haft ordet ved denne lejlighed, men jeg vil tro, at han stort set er enig med mig.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen udtalte, at man skal være sig for at spå, i hvert fald om fremtiden. Det synes jeg lød uangribeligt, og jeg tror, jeg efter nærmere overvejelse vil tilslutte mig denne opfattelse, ligesom jeg er enig med det ærede medlem om, at de af videnskabskommissionen foreslåede 2½ mill. kr. må danne grundlag for drøftelserne. Vi fra socialdemokratisk side stiller os fordomsfrit overfor dette beløb. Det er ikke for os afgørende, om det skal være 2, 2¼ eller 2½ mill. kr.; det, der for os er det afgørende, er den klarhed, hvormed der kan argumenteres for beløbet.

Niels Bohrs udtalelse strider ikke med eet ord mod min fremstilling her i tinget, så lidt som den forsvarer den højtærede minister. Ja, arbejdet skal ske hurtigt — derom er vi alle enige —, men forslaget kunne have været fremmet for måneder siden. Hvad der måtte ske af forsinkelse, skyldes ikke rigsdagen, men den forvirrede og forkludrede måde, hvorpå sagen er forberedt, en for-

beredelse, der synes at vidne om en sørgelig mangel på organisatorisk talent. Men der findes heldigvis et lyspunkt i ministerens egne ord, idet han siger — det står i folketingsprotokollen sp. 1998, og jeg udbeder mig formandens tilladelse til et citat —:

„Vi må til at være noget mere kritiske og strenge overfor os selv. Enhver oprejsning begynder med en skånselsløs erkendelse af sin egen tilstand.“

Det synes jeg lyder rigtigt.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg må indrømme, at jeg har begået en fejl. Jeg troede ærlig talt, at det ærede medlem hr. Bomholt først på et senere tidspunkt var blevet medlem af videnskabskommissionen, medens det viser sig, at han har været medlem af den helt fra begyndelsen, hvad jeg altså ikke engang har bemærket i de første år. Jeg skal tillade mig at lade undersøge rent statistisk, hvor stor mødeprocenten har været, og derefter meddele det ærede medlem resultatet, men de gange, han er gået tidligt fra mødet, kan naturligvis ikke oplyses statistisk.

Det ærede medlem taler stadig om min afskrift af kommissionsbetænkningen. Det indskrænker sig til, at jeg i et bestemt lille afsnit har brugt nogle sætninger eller et lille stykke — jeg ved ikke rigtigt hvor meget, men det er i hvert fald ikke meget — fra kommissionsbetænkningen, og jeg kan ikke indse, at jeg ikke har ret til at benytte det materiale, der forelægges for mig. Jeg synes, det ville være meget mærkeligt, om jeg ikke skulle have lov til det. Jeg vil endvidere tilbagevise det ærede medlems udtalelse om den forvirrede og forkludrede måde, hvorpå denne sag er lagt an. Den er lagt fuldstændig roligt og korrekt an.

Der er en ting til, jeg må korrigere. Jeg sagde før, at der kun var een ansøger til det professorat i sociologi, som nu er opløst ledigt. Det viser sig, efter hvad der nu er oplyst overfor mig, at der har meldt sig en ansøger til, således at der altså nu er to.

Johs. Christiansen: Jeg vil kun gøre et par enkelte bemærkninger til den højtærede undervisningsminister. Ministeren sagde, at kommissionen på en måde var hans eget barn. Nå ja, men hvis det er rigtigt, hvorfor så dette lidt mærkelige forsøg på at forskyde barnet? Det minder ikke umiddelbart om den naturlige faderglæde, man kunne have ventet, og som ministeren under disse omstændigheder burde have givet et nok så overbevisende udtryk for. Jeg skal imidler-